

Justýna Indrová: Vůně dálav

Příběh je napsán podle obrazu Caspara Davida Friedricha: Poutník nad mořem mlhy

Já... moc jsem toužil, tak moc... zřekl se jmění svého... Hodně jsem ztratil... nic nezískal... Ach bože, jakou ránu umí vytvořit hořkosladké vzpomínky.

Vzpomínám si, ale matně. Vše postupem času mizí, nezanechávajíc za sebou stopy. Jsem já a jen já a přede mnou celý svět jako na dlani. Však tíží mě To, čemu lidé říkají srdce. Nevěřím, cítím Tam pusto. Vlnek dovádění mne dohání k šílenství! Mám chuť skočit...

Opatrně, abych nenarušil vnitřní klid skály pode mnou, jsem s pomocí mé věrné hole vyšplhal na samotný vrchol. Rozpažil jsem ruce jako Ježíš, když vydechl naposled. Velice neohrabaně jsem uklouzl a... letěl! Dámy a pánové, porušil jsem ke svému úžasu zákony gravitace. Nahoře jsem si konečně uvědomil, jaký je můj smysl života. Řekli byste si, že tímto příběh končí. Ale jste na omylu, tohle byl teprve začátek. Však počkejte... za chvíli uslyšíte, jak chutná pravé dobrodružství.

Vznášel jsem se lehounce jako pírkó. Podle malíře, který mě vyobrazil a jenž pro pozadí využil prvky z Českosaského Švýcarska, bych měl stále stát na skále, kterou jsem opustil. Jak lehko se člověk může zmylit. Neviditelnou silou jsem byl popoháněn stále vpřed. Však co to mé oči vidí. Co přede mnou se rozprostírá? Povědomé mi to místo... Než stihnou vykřiknout zoufalé: „Ne!“, neznámý přistřihnuv mi má nezpozorovatelná křídla, padám! Tvrdě dopadnout na horoucí zem není úplně nejúžasnější v porovnání s nezapomenutelným zážitkem v podobě letu na nebi.

Stačí jediný pohled a vím, že všechny mé snahy byly zbytečné. Ach, vy nešťastné krůpěje slz, co mi to provádíte. Takhle mě zubožit, zostudit a zhanobit. Jako hromádka neštěstí vzlykám před prahem, kde mne matička přivedla na svět. Potom všem mě sám osud dovlekl zpět do mé rodné země.

Buch, buch. To se probralo k životu. Již ho snad mohu označit za srdce své? Ruka spočinula na neklidné části těla. Úsměv můj se mi rozlil po tváři. Jsem doma. Jsem doma. Jsem zpět! Ó, jak slavnostně zní tato slova volající po útěše domova. Vzchop se! Nebudeš tu přeci klečet jako ubožák! Vstal jsem tedy, samozřejmě bez použití mé vycházkové hole bych to nejspíš nezvládl. Štiplavý kouř z továrny na kraji města mě málem povalil na zem. Davy lidí žadonící po modernizaci světa. Kouzlo přírody ztrácelo ve městě svou sílu. Ta průmyslová revoluce nás jednou všechny zahubí!

Potřeba uniknout z krutého světa reality. Dveře! Panty pod tíhou naléhavosti povolily a já jsem s vítězoslavným rykem vtrhl do domu. Čas mě zastavil.

Přestože jsem zde strávil veškerou část svého života, připadalo mi to tu cizí. Vše jako při starém... něco ale chybělo. Objetí matky, jež pro vás truchlí každý den. Vroucí polibek z nehynoucí lásky vaší nejdražší. Otec, který vás tvrdou rukou skolí na zem vždy, když porušíte jeho nepsaná pravidla. Neutichající smích, co vám projasní veškeré kouty vaší mysli. Vůně oběda linoucí se z divotvorného hrnce mága u plotny. Rodinná atmosféra u prostřeného stolu. Tiché noci znění o svátcích vánočních. Ponořen do ticha jsem přemýšlel o změně, jež nastala v době mé nepřítomnosti. Váhavými kroky jsem přistoupil k jídelnímu stolu. Na mysl mi vytanula vzpomínka. Rád jsem se pod ním schovával. Přešel jsem po něm a na moje lepkavé ruce se usadily malé nánosy prachu. Není to dávné, co veškerý život z domu odešel. Pohled z okna ve mně vyvolal nepatrný záchvěv blaha.

Přede mnou se rozprostírala Zahrada snů, tak jsem jí říkával. Se zatajeným dechem se mé dolní končetiny dotkly měkoučkého zeleniska. Lidé, co mají bujnou fantazii, místo stromů a květin vidí svět plný roztodivných bytostí. Ano, vzpomínám si, zde je ze všech nejmoudřejší Dřevomysl I. Jeho dřevitá kůže, do níž je vepsaná historie lidstva, mne vždy udivovala. Ááá, pán z Dubé, jeho věrný rádce a společník. Již nade mnou sklání svou košatou hlavu a jeho rty ve tvaru půlměsíce na mě hledí. Větrík, ten neposeda, si pohrává s mou pokrývkou hlavy. Slyšet je můj nesrozumitelný cinkavý smích. Už jsem zapomněl, jaké to je splynout s přírodou, povznést se a být duchem nepřítomen. Udělal jsem krok a málem jsem zašlápl Dědečka Hříbečka i jeho společníky. Pořádali Velký podhoubní sněm a já je zrovinka vyrušil při tom nejdůležitějším. Neřeknu vám, co jsem zaslechl, je to přísně tajné. S omluvným úsměvem jsem je obešel a raději se již díval pozorněji na cestu.

Ó, paní Pořádssistěžující, slečna Růžena se svými ratolestmi. Již si mne všimla a svýma očima, jako dva špendlíky, se do mě zapíchla. To bude zase kulturní zážitek... Posadím se, vím totiž, že její sáhodlouhý monolog vyžaduje pečlivou pozornost posluchače. Nechcete přeci, aby si vás přidala do seznamu nepřátel, to by totiž byla cesta rovnou do pekel. Mějte na paměti, že ne každý má čas poslouchat její útrapy a ji to náramně štve. Často proto využívá svých trnových jehliček, aby červená tekutina tekla a slzy bolesti stékaly po tváři vetřelce. Vidět krutopřísný pohled krásné růžovoučké růže, která si na vás vylévá svou zlost, není úplně nejhezčí podívaná. Ale dost už o ní, zase takovou pozornost si přeci jen nezaslouží (to jí samozřejmě neříkejte).

Důležitější je vyzdvihnout tichou dokonalost mladé Liliány. Její sněhobílá barva vám na chvíli zaslepí oči, ale nelitujte toho pohledu, svou něžností vám pohladí duši. Její přítelkyně si tu hová, nelze si jich nevšimnouti. Tančící závoje z okvětních lístků v barvách duhy ukazující se světu v čilé kráse. Zavřel jsem oči a ponořil se do zvuků okolního dění.

Zapomněl jsem, jak krásně zní zpěv slavíka Nespatriitelného. Již svoji árii pěje a neviditelné skleničky pukají... V téhle říši, kde Jaro vládne po celý rok, kde dětská fantazie znovu ožívá, tam, kde pláč ve smích se promění... To jest ona, Zahrada snů. Myslíte si, že blouzním. Není tomu tak! Stačí jen uvěřit a Matka země si k vám sama najde cestu...

Z mé pošetilosti mě vytrhlo ostré bodnutí do ušního lalůčku. To bylo od malilinkaté včeličky opravdu podlé. Navíc nemusela nasazovat svůj život, abych si všiml bzučícího včelího roje, jenž mě začal pronásledovat. Utíkej, utíkej! Tuhle hru na honěnou jsem zamlada měl zvláště v oblíbě, jen teď v mém úboru a s holí bylo podstatně těžší uniknout z dosahu rozběsněného včelstva. Můj docela dobrý výkon je zbrzděn tragickým nárazem do dveří vedoucích na zahradu. Jauvajs! Když se zvednu, všimnu si, že včely už jsou našťestí pryč. Díky bohu! Nu což, aspoň jsem se proběhl. Místní obyvatelé mi mohli lépe naznačit, abych se již chystal k odchodu.

Dle jejich přání otevřu dveře a vstoupím do svého pokoje. Zatmí se mi před očima. Ty jedna neposedná kapičko soli, vrať se, odkud jsi přišla! Nebudu si zoufat, ne budu! Přeci jen cítím smutek, když si dobrovolně zavírám a zamykám bránu do světa fantazie. Jako první mi padne zrak na almaru, jež se tyčí jako žirafa nad ostatními zvířaty v savaně. Jen čistě ze zvědavosti ji otevřu. Puf! Vyvalí se na mě obláček prachu. Drobné částičky se mi okamžitě dostanou do nosu, nepříjemně to šimrá, vím, že to přijde, vyčkávám a... Hepčí! Nárazová vlna ničí vše, co se jí postaví do cesty. Nejvíce to schytala almara. Chudák, málem se u toho překotila, raději se s nesouhlasným skřípotem zavřela. Kýchnutí mě velice unavilo, proto jsem s úlevným vděkem dopadl na svoji postel. Tuhle část pokoje jsem měl nejraději. Zde jsem se oddával světu snů, zde jsem se vydával na dobrodružné cesty společně s mými knižními hrdiny, zde můj ráj, moje zem. Prohledávám prostor pod polštářem, když tu najednou... moje ruka zavadí o list pergamenu. Pečlivě ho vyžehlím a pustím se do čtení.

Matka, jež doufá, že si tenhle dopis nikdy nepřečtu. Myslíc, že stále bloudím někde po světě, hledám světa slávu, své místo v životě. Kdyby o tom tak věděla, jaké zklamání by prožila. Těžko je mi, těžko, když si musím tohle čísti. Nelehká doba, jež všechny z města postihla.

Jmu se vám toto období více přiblížit. Již jako malý jsem měl velmi rád své rodné město. Spatřoval jsem v úžasu tolik krásných budov, objevoval nová lidmi netknutá zákoutí, procházel jsem se ulicemi, kam lidská noha bála se vstoupiti. Miloval jsem, jak různorodé tu bylo prostředí. Místo plné veselí, štěstí, nepochopené lásky, krutosti a žalu. Myslel jsem si, že i já si zde vydobydu své místo v životě. Jak hořce jsem se zmýlil. Všechno šlo jako po másle,

dokud nepřišel den D. Den, kdy se vše změnilo. Den, kdy se mi život z bortil jako domeček z karet. Den, na který nerad vzpomínám.

Jistě znáte ten pocit, když si procházíte obdobím dospívání. Nejvíce nenávidíte svět a své okolí. Obdobím, kdy se chcete odloučit od své rodiny. Jste pánem tvorstva a všichni jsou vám podřízeni. Radostně myslíte je nadlidský úkol. Hádka, řev, špatná atmosféra. Vše špatné se mísilo společně s mým nesnesitelným egem. Pomalu, ale jistě to zaplnilo celou místnost. Dusno, nedýchatelnost. Sopečný výbuch! Vytrysklé magma stékalo všude po zemi. Ani hra „Zem je láva“ by vám nepomohla, protože ve vzduchu se usadily zárodky hněvu, drobné částice, nebezpečné při vdechnutí. Černá hmota pohltila můj pokoj. Když se konečně rozednilo, byl jsem už pryč, pryč od toho všeho, daleko od domova. Výčitky svědomí se dostavily společně s únavou. Podlamovala se mi kolena. Chvilí trvalo, než jsem si našel vhodné místo, kam bych mohl ulehnout. Poté jsem jen čekal, až si mě odvedou do říše snů.

Prodírám se slovy, blíží se ke konci dopisu. Tečky ukončující myšlenky hluboké jak oceán. Čárky pochodující jedna za druhou. Otazníky kroutící se v rytmu mého čtení řádků. Vykřičníky křičící! Teď už vidím proč... Rukou osudu napsané, černé na bílém. Město si obléká háv z kouře a prachu. Lidé tam venku chtějí svět větší, modernější, snadnější. Nemyslí však na samotnou podstatu. Netuší, co všechno tím mohou způsobit. Po hlavě se vrhají do něčeho neznámého. Hlavně, že je to pro dobro lidstva! Odvlekli je, udělali si z nich otroky, levná pracovní síla. Ve městě díky továrně již nebylo bezpečno. Místo krásné přírody poskytli jim jen kouř, bolest, bezradnost a nemoci. Nechtějí, abych jim pomohl, zvládnou to sami. Jsou rádi, že jsem vyvázl, že mě nechytily. Neví o mně. Slzy se derou ven na svět. Snažím se je zatlačit zpět. Nepomáhá to. Jako hromádka neštěstí sedím na posteli a přemýšlím, co dál. Mou naději už někdo pohřbil, zahrabal hluboko do mého nitra, uzamkl. Když v tom...

Jako z nebe seslán si na mé rameno přisedl motýl, křídla zbarvena do všech odstínů modři orámována barvou půlnoci. Při pohledu na něj jsem se utápěl v myšlenkách, kde jsem se v klidu plavil na rozbouraném moři, a přitom pozoroval hvězdy. Tvor zřejmě vycítil mou chmurnou náladu. Povzbudivě zatřepotal křídly, usmál jsem se. Lehounce jako tanečnice popošel blíže. Pořádně jsem si ho prohlédl, byl mi povědomý, někde jsem ho viděl. Už si vzpomínám, je to můj věrný přítel Azimut, mé světlo na konci tunelu, má záchrana. Pochází ze Zahrady snů a jeho darem je dlouhověkost. Po chvíli Azimut vzlétl, obkroužil celý můj pokoj a vyletěl z něj ven. Běžel jsem za ním. Přes hory a doly. Zastavil jsem, stěží popadáje dech. Nazlobeně jsem pohlédl na svého společníka, který bez ustání létal ve vzduchu.

Vysmíval se mi! Pozorně jsem si prohlédl okolí. Byli jsme daleko od města, všude jen stromů ráj.

Krev naplněna dobrodružstvím se mi rozlila všude po těle a naplnila mě novou dávkou odvahy. Doma by mě nečekalo nic dobrého, jen mrtvolné ticho. TICHŮ! Co je lepší než vydat se s přítelem až na samotný kraj světa. Kdo ví, třeba po cestě najdu i své rodiče a budu mít možnost je zachránit. Azimut vytušil, že se něco chystá, četl mi myšlenky. Vydal jsem se za ním vstříc NEKONEČNU...